

Nina Lekić

Pobjeda

U zraku se još osjeća miris jučerašnje kiše koja je rashladila ionako vruć asfalt. Sa zrakama sunca koje su provirile kroz guste krošnje nestane svježiji jutarnji lahor nakon što je prostrujao licima spavača. Razbuđeni je park navijestio kraj moje jutarnje šetnje nakon čega je preostalo samo jedno; sjednem na drvenu klupu s izrezanim simbolom mira i nekakvim slovima koja su vjerojatno ispisivala nečije ime. Namjestivši tijelo u horizontalni položaj tako da zatvara pravi kut s bedrima te preko koljena sve do stopala; još je samo preostalo da sklopim oči kako bi razbistrio um. Uobičajena me seansa prisiljava da prislonim dlanove malo iznad koljena kako bi balansirao energijom kroz cijelo tijelo. Trenutak razara moje prisustvo s prirodom i svijetom otvarajući prostor tišine, nepristranosti i svijetle zrake moga uma.

Dok se prazan prostor polako gubi kroz uski tunel, osjećam prisustvo drvene klupe, toplinu i zvuk podražajnih mirisa postojanja. U kutovima svijesti pojavljuje se osjet neuobičajene prisutnosti. Tek nakon što bljesak udari u moje kapke, primijetim zauzeto mjesto na klupi. Kraj mene sjedi bitanga u poderanom kaputu i dok mu se tijelo nervozno trese, široka mu kapuljača napola prekriva bahat izraz lica s nekim neutvrđenim osmijehom. Drhtavim rukama nastoji pripaliti uprljanu cigaretu koja mu zamalo ispadne iz prejako raširenih usnica. Ogorčen i ismijan jadnim prizorom, svejedno mu pomognem u njegovoj nakani.

„Umrijeti ćeš!“ Bitanga razvuče usne u neki neprirodan, preziran osmijeh dok drhtavom rukom pridržava zapaljenu cigaretu.

„Zar nećemo svi?“ ravnodušnost glasa mi usmjeri hladan pogled u daljinu ispred moga bića.

„Bojiš li se smrti?“ skrivajući se ispod neuredne kapuljače, bitanga usmjeri podmukli pomalo ispitivački pogled prema meni. No, moj izraz ostade ravnodušan i hladan.

„Nemam se razloga bojati.“ odgovorim.

„Smrt prekida život! Razara ti biće! Nakon nje više ne postojiš!“

„Smrt je samo prestanak života među ljudima. Nekima je spas od patnje i nedaća. Smrt je samo jedan nesvjestan trenutak života.“

„Ali poslije tog trenutka nema povratka.“ reče bitanga.

„U jednome trenutku postojiš, a u drugome si oslobođen materije tijela.“

Nakon kraće neizvjesne stanke, moj sugovornik upita „Što kada smrt dođe prerano?“

Lagano zaokrenem glavu prema ispitivaču gledajući ga bez naznake osjećajnosti „Postoji li prerano ili prekasno?“

„Prije no što čovjek uspije ostvariti sve što je naumio.“ moj sugovornik odgovori.

Osjetim blagu nervozu u njegovom glasu, usmjerim pomalo zamišljen pogled u daljinu te kažem „Život je suviše kratak da bi čovjek mogao iscrpiti svaki njegov dio. A kada bi to i uspio, tada više ne bi postojao život. Ostala bi samo pusta praznina koja bi čovjeka dovela do očaja. Život bi tako izgubio smisao.“ Nakratko zašutim kako bih ispitao nervozu sugovornikova tijela, a zatim nastavim „Ljudi su pohlepni! Žele posegnuti za svim životnim ispraznostima ne mareći za vrijednosti. No, ako stvoriš svoj život kao vrelo mogućnosti kojima pridaješ samo ono što te doista ispunjava, život postaje bogatstvo vrijednosti.“

Završetkom mojeg monologa nastupi trenutak potpune tišine. Gotovo da se ne začu ni glas prirode dok obojica, moj sugovornik i ja, zapadnemo u trans razmišljanja. Razarajući šutnju koja je zaokupila naša nepomična tijela zamišljena uma, moj sugovornik progovori „Što kada bi smrt ponudila drugu šansu?“ Ispod široke kapuljače provire crne oči i zagledaju se u moje lice. „Kada bi čovjeku koji se boji smrti omogućila da produlji život?“

„Čovjek bi postao nesretan! Takav je čovjek ujedno opsjednut i smrću drugih. Gledao bi kako svi oko njega umiru te na kraju kada bi ostao sam, zaželio bi skončati svoj život.“ Pogledam u bitangu ne pomaknuvši glavu. „No, morao bi postojati uvjet pod kojim bi smrt ponudila takvu mogućnost. Mora postojati cijena i posljedica.“

Kao da je ostao bez riječi, bitanga ne prigovori mojemu odgovoru. Primijetim kako mu se tijelo počelo histerično tresti, a ruke mu nervozno, gotovo sa strahom, podrhtavati. Ispuhujući dim, naposljetku progovori „Ljudi bježe od smrti.“

„Da, neki doista bježe.“ potvrdim.

„Bježiš li ti?“

„Zašto bih bježao?“ Nakratko se zamislim. „Svaki je čovjek svjestan da će umrijeti. Ja živim! Radujem se svakome trenutku života i time mu pridajem smisao. A kada dođe smrt, umrijeti ću. U materiji čovjek ne živi vječno.“

Bitanga ispusti opušak i nagne tijelo na koljena pritom skrivajući lice. Osjetim nekakvu nedefiniranu nelagodu kraj sebe. Odvrćući zamišljeni pogled nastavim „Smrt je neizbježna. Svatko tko se rodi zna da mora umrijeti. To je prirodni životni krug. Život je gotovo obilježen mišlju *memento mori*. No, upravo ta misao upućuje na shvaćanje značenja *iskoristi dan* koje daje smisao životu. S znanjem da ćeš umrijeti, *iskoristi dan* darovanoga ti života kako bi dosegnuo njegov smisao koji glasi *spoznaj samoga sebe*. A taj smisao nećeš spoznati ako ćeš neprestano bježati od smrti!“

„Ti živiš po tim načelima i gledaš kako drugi ljudi umiru?“ moj sugovornik progovori.

„Fizička me smrt ne pogađa. Jedina prava smrt čovjeka jest ona psihička. Izumiranje duha i propadanje uma. Kada čovjek nastoji živjeti u nekim prostorima tame te sve dublje zapada u ponor ljubomore, bezdušja i zla. I tako nezahvalno trati jedini vrijedan dar. Fizička je smrt samo umiranje, a psihička je smrt propadanje ljudskoga bića!“

Na rubu očaja, bitanga me upita drhtavim glasom „Doista se ne bojiš smrti?“

„Strah od smrti čini čovjeka patnikom.“ odgovorim „Patnja oduzima slobodu i razara život. Ne treba se bojati smrti. Treba se bojati života obilježenoga patnjom i nemoralom.“

Nakon kratke šutnje uperim pogled u bitangu „Kada krećemo?“

„Kamo?“

„Zar nisi došao po mene?“

Smrt izobličila lice u neki nelagodan strah i naglo uzdigne drhtavo tijelo s drvene klupe. Gledajući kako žurnim korakom nestaje u daljini, ustanem, ironično se nasmiješim te nastavim svoj put.